

„Landsstinget gaaer over til Dagsordenen med det Haab, at den Plan til en Ordning af Forholdene mellem Monarchiets forskjellige Dele, hvis Meddelelse Stinget imødeser med det Første, ikke vil medføre, at den ved Patentet af 28de Mai 1831 og Frdm. af 15de Mai 1834 indstiftede Provindsstænderforsamling for Slesvig gjenoprettes, eller at administrativ eller juridical Forbindelse mellem Slesvig og det tydske Forbundsland, Holsteen, finder Sted, eller at Guldbyrdselsen i Fremtiden af den af Hans Majestæt Kongen lovede og i Grundloven forbeholdne constitutionelle Forbindelse mellem Danmark og Slesvig opgives“

Dette Forslag er nu Gjenstand for Forhandling. Den ærede 1ste Landsstingsmand for 3die Kreds har Ordet.

Kierkegaard: Det er ingenlunde med Forundring, at jeg for mit Bedkommende har hørt det idag udtale, at Rigsdagen ikke idag og ikke for det Første, ja ind i det Ubestemmelige, maa vente paa, hvad man med et fremmed Ord kalder et Program, maa vente paa en Udtalelse fra Ministeriets Side om, hvorledes det har ifinde at virke med Hensyn til de store Spørgsmaal, som Fædrelandets Vel gennem Slægtfølger kommer an paa, og som nu ere i Bevægelse. Det har ikke overrasket mig, og jeg vilde for mit Bedkommende aldrig have tænkt paa at affordre Ministeriet en saadan Erklæring. Men jeg skal derved blot udbede mig Tilladelse til at bringe i Erindring, hvad der ellers i saa bevægede Tider som vore med saa megen Lethed og saa hurtigt kan glemmes, at det vel er Maanedsdagen, saa nogenlunde, siden at, saavidt jeg veed, det samme høitærede Ministerium henvendte sig til denne Forsamling med Tilbud og Løfte om at yttre sig om, at udtale sig om, hvad dets Hensigter for Fremtiden vare. Naar derfor det samme høitærede Ministerium nu erklærer, at det ikke seer sig istand dertil, at det har betænkt sig i dette Stykke, da vil jeg ikke holde det fast ved dets Løfte. Men jeg skal udbede mig Tilladelse til at udtale og bringe det i Erindring, at det altsaa ikke er denne Forsamling, og hverken det danske Folk eller den danske Rigsdag, men dette høitærede Ministerium selv, som har bragt os ind i den forunderlige Stillning, hvori vi

nu en Maaned igjennem have ventet paa Dødsfyldelsen af dette frivillige og af sig selv fremkomne Løfte fra Ministeriets Side. Og forøvrigt skal jeg i den Anledning blot endnu bede om Tilladelse til at bemærke, at hvad der efter mit Skjøn i Almindelighed kan og, navnlig i saadanne Tider som de nærværende, under Spændinger og Forviklinger, maa gaae istedetfor ethvert Program, det er de Personligheder, som samle sig om Thronen og tage det uhyre Ansvar paa sig, disse Personligheders fortidige Samvirken, og hvorledes de have taget sig i, hvad man hidtil kjender af dem. Men dette er i nærværende Tilfælde ikke tilfælde, da jeg maafee tør tillade mig at bringe i Erindring, at samme Ministerium er saauagt, at jeg vist maa kunne smigre mig med Ministeriets eget Bisald for den Tanke, at dets Fortid som Ministerium giver aldeles ingen Oplysning om, aldeles Intet, hvoraf vi kunne skønne, hvorledes det vil løse Fremtidens Knude. Dette vare nærmest sagt med Hensyn til, hvad min ærede Sidemand bemærkede, og hvad der af den høitærede Udenrigsminister mod ham blev gjort gjældende.

Dg nu maatte det maafee være mig tilladt, idet jeg aldeles slutter mig til det Forslag, som er stillet af den ærede 4de Landsstingsmand for Kjøbenhavn (Blechingberg), siden Ministeriet ikke kan eller vil udtale sig om Fremtiden, korteligen at udtale mig om vor nærmeste Fortid, og ved en saadan Udtalelse at begrunde, hvorfor jeg stemmer saaledes, som jeg agter at stemme. Den Fortid, som jeg her ønsker at fæste Blikket paa, den begyndte, som vi jo alle vide, dermed, at der modnedes en Besidstid hos Danmarks Konge og hos det danske Folk om, at det kunde være paa Tiden med en ny Ordning af Rigets Forfatning, at en saadan turde behøves og udtræves; at en Plan til denne Ordning, saavidt vides, gif som Urv fra den sidste hedengangne Konge til hans Efterfølger, at den frivilligt tilbødes Folket af hans Efterfølger, saasnart han havde taget Sæde paa Troenen; at Planen i denne Ordning var beregnet paa ganske særdeles at begunstige den ene Side af Monarchiet, og at den netop fra den Side blev viist tilbage paa det Allerbestemteste;